

Під Покровом Богородиці

Людина - творіння Боже, Його образ і подоба, втілення досконалості, яке по своїй суті віддалене від зла. Та, спіткнувшись одного разу, переступивши єдину заповідь Божу, все іде шкереберть: людина втрачає місце в райській обителі, дізнається, що несуть собою хвороби, що таке тяжкий труд для заробітку на прожиття, і врешті решт – смерть як наслідок гріха. Людське тіло пошкоджене, воно вже недосконале, людина втратила відчуття добра, її серце починає кам'яніти. Володарками життя стали ненависть, заздрість, злоба. Та лишається душа - голос Божий в людині, залишок первобутньої людської досконалості. Людина навчається слухати цей голос, виконувати усе, чого просить її душа, і той, кому це вдається - уже на землі робиться ближчим до Бога, рідним Йому, все скоріше повертається до раю.

Почули цей голос і жителі невеличкого села Бродниця, що на окраїні Зарічненщини. Взялись спільними зусиллями зводити храм, який міг би стати символом гарячого, вірного Богу серця, що б'ється у грудях кожного бродничанина. Довго тривали дискусії на рахунок місця, де міг би стояти новий храм (адже це не місто «де дають там і будуймо», а село, де роздоль землі і кожне наступне місце краще попереднього). Зі сльозами на очах старожили, в пам'яті яких ще стояв образ старого храму, спаленого німецькими загарбниками під час другої світової (11 квітня 1943 року), просили, аби на тому ж місці будувати і новий, хтось хотів, аби храм був поближче до його домівки, та врешті, мабуть, не без Божого премудрого Промислу, обрали місце найкраще із усіх можливих. Тепер кожен, хто мандрує по автодорозі «Дубровиця - Зарічне», може милуватися прекрасним храмом, і можливо саме тут, в Бродниці, хоча б на секунду задумається про мету свого життя. Коли місце було обрано, прибув сюди Високопреосвященний Владика Анатолій Архієпископ Сарненський і Поліський, 21 липня 2007 року заклав камінь під новий храм в честь «Покрова Пресвятої Богородиці» (так, як і спалений німцями кладби-

щенський храм). Тоді цей камінь можна було назвати каменем надії та віри в те, що храм таки збудується. Мабуть, ніхто із жителів села на той момент не міг собі уявити, які грандіозні зусилля їм доведеться покласти, щоб їхні труди піднялися із землі хоча б на сантиметр. Довго трудилися над заливкою фундаменту – основи майбутнього храму, по чергово несли щоденну трудову вахту. Потроху звелили стіни і якою радістю запалали людські душі, коли на п'ятому році будівництва над куполами засяяли хрести, ніби благословляючи усе село. Коли в 2011-ому році звершилась перша Божественна літургія вже в самому, хоч і незавершеному храмі, очі людські переповнилися сльозами, що стали своєрідним проявом радості, адже як довго тут не приносилась безкровна жертва Богу. Коли згадуєш бажання людей, які прийшли до священника з проханням обвінчати в храмі їх дітей - аж мурашки біжать по тілу, бо розумієш, що не хотіли вони тоді ані гарного кадру на відео чи фото, не боялися забруднити сніжно-білу сукню нареченої, не думали, що понесуть з собою у взутті чимало піску, усе це затьмарилось бажанням саме у своєму сільському храмі просити у Бога благословення на подружнє життя.

Вже тепер, коли храм прекрасний зовні, а з середини його прикрашає іконописний розпис - забувається усе. Забулись і ті нелегі роки, коли щомісяця просили кошти на храм, і довелось віддавати подекуди навіть останнє, коли приходилось покидати домашні клопоти і бігти допомагати у храм, коли молились на піску і дихали пилом, коли наскрізні вітри проймали десь аж із середини. Все це здається позаду, навіть ті, хто не вірили у сили бродничан, сьогодні усвідомлюють протилежне, і щиро просять прощення, що не підтримали в скрутну хвилину. Все позаду, а на очах і досі сльози, люди плачуть, бо бачать труди рук своїх, бо залишають по собі пам'ятник єдності села у спільній справі. Люди плачуть, бо вдячні Богородиці, що допомагала, направляла до села відданих своїй справі майстрів, що підкріпляла сили у часи, коли опускалися руки. Ми молимося, щоб

Богоматір і надалі залишалась ходатайницею за все село, щоб молила Бога за кожного бродничанина, хто приклав до цієї святої справи свою руку, щоб і надалі допомогла подолати усі труднощі і об'єднала усіх під своїм Покровом і привела кожну душу до спасіння.

30 серпня 2012 року новозбудований храм буде освячено. Настоятель, церковна двадцятка та всі жителі села Бродниця щиро запрошують усіх на цю святкову, історичну подію. О 8-ій годині ранку – зустріч Архієрея, освячення храму та святкова літургія. Просимо кожного взяти участь у величній події – народженні нового храму! Наповнимо в цей день новозбудований храм щирою молитвою та спільною радістю, принесемо Богу в жертву свою любов і Господь обдарує нас Своєю милістю. Ми будемо раді Вас бачити і спільно молитися!

Володимир МИРОНЮК, настоятель Свято-Покровського храму с.Бродниця